

Zgromadzenie Ogólne

dyst: ograniczona
21 listopada 2012 r.
wersja oryginalna:
język angielski
(tłumaczenie: Ośrodek Informacji
ONZ w Warszawie)

Sesja sześćdziesiąta siódma**Trzeci Komitet**

Punkt porządku sesji 69 (b)

**Promocja i ochrona praw człowieka: kwestie praw człowieka,
zawierające alternatywne propozycje mające zwiększyć możliwość
skutecznego korzystania z praw człowieka i podstawowych wolności**

**Argentyna, Australia, Belgia, Chile, Kolumbia, Kostaryka, Kuba, Republika
Dominikana, Salwador, Gwatemala, Islandia, Kenia, Meksyk, Monako, Maroko,
Panama, Paragwaj, Peru, Filipiny, Tajlandia i Urugwaj: poprawiony projekt rezolucji**

Prawa człowieka i skrajne ubóstwo

Zgromadzenie Ogólne,

Potwierdzając ponownie ważność Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka,¹ Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych,² Międzynarodowego Paktu Praw Ekonomicznych, Socjalnych i Kulturalnych,² Konwencji w Sprawie Likwidacji Wszelkich Form Dyskryminacji Kobiet,³ Konwencji o Prawach Dziecka,⁴ Międzynarodowej Konwencji w Sprawie Likwidacji Wszelkich Form Dyskryminacji Rasowej,⁵ Konwencji Praw Osób z Niepełnosprawnością⁶ oraz innych dokumentów praw człowieka przyjętych przez Organizację Narodów Zjednoczonych,

Powołując się na swą rezolucję 47/196 z 22 grudnia 1992 roku, za pośrednictwem której ogłosiło ono dzień 17 października Międzynarodowym Dniem na rzecz Likwidacji Ubóstwa, oraz na swą rezolucję 62/205 z 19 grudnia 2007 roku, za pośrednictwem której proklamowało ono Drugą Dekadę Organizacji Narodów Zjednoczonych na rzecz Likwidacji Ubóstwa (2008-2017), a także na swą rezolucję 65/214 z 21 grudnia 2010 roku oraz swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie praw człowieka i skrajnego ubóstwa, w których potwierdziło ono, że skrajne ubóstwo i wykluczenie ze społeczności stanowią pogwałcenie godności ludzkiej i że dlatego istnieje pilna potrzeba podjęcia działań na poziomie międzynarodowym i krajowym w celu likwidacji tych zjawisk,

*Wydane ponownie z przyczyn technicznych.

¹Rezolucja 217 A (III).

²Patrz: Rezolucja 2200 A (XXI), aneks.

³Organizacja Narodów Zjednoczonych, *Treaty Series*, t. 1249, nr 20378.

⁴Ibid., t. 1577, nr 27531.

⁵Ibid., t. 660, nr 9464.

⁶Rezolucja 61/106, aneks I.

Powołując się również na swą rezolucję 52/134 z 12 grudnia 1997 roku, w której uznano, że podniesienie jakości współpracy międzynarodowej w dziedzinie praw człowieka ma zasadnicze znaczenie dla właściwego zrozumienia, promocji i ochrony wszystkich praw człowieka,

Powołując się dalej na rezolucje Rady Praw Człowieka 2/2 z 27 listopada 2006 roku,⁷ 7/27 z 28 Marca 2008 roku,⁸ 8/11 z 18 czerwca 2008 roku,⁹ 12/19 z 2 października 2009 roku¹⁰ oraz 15/19 z 30 września 2010 roku,¹¹

Powołując się na rezolucję Rady Praw Człowieka 21/11 z 27 września 2012 roku, za pośrednictwem której Rada przyjęła wytyczne w sprawie skrajnego ubóstwa i praw człowieka jako użyteczny dla Państw instrument, pomocny przy formułowaniu założeń właściwej polityki mającej na celu ograniczenie i wykorzenie biedy oraz przy realizacji tej polityki,

Potwierdzając ponownie ważność celów rozwoju uzgodnionych na arenie międzynarodowej, w tym Milenijnych Celów Rozwoju, i wyrażając zadowolenie z powodu zorganizowania na wysokim szczeblu posiedzenia plenarnego Zgromadzenia Ogólnego poświęconego Milenijnym Celom Rozwoju oraz powołując się na dokument, który wówczas powstał, zawarty w rezolucji 65/1 z 22 września 2010 roku,

Wyrażając głębokie zaniepokojenie tym, że skrajne ubóstwo utrzymuje się we wszystkich krajach świata, niezależnie od ich uwarunkowań ekonomicznych, społecznych i kulturowych, oraz że jego zasięg i przejawy, takie jak głód, handel ludźmi, choroby, brak odpowiedniego lokalu mieszkalnego, analfabetyzm i brak nadziei, okazują się szczególnie poważne w krajach rozwijających się, oraz przyznając, że w niektórych częściach świat poczyniono znaczące postępy w zwalczaniu skrajnego ubóstwa,

Wyrażając również głębokie zaniepokojenie tym, że nierówność płci, przemoc i dyskryminacja zaostrzają problem skrajnego ubóstwa, uderzając w nieproporcjonalnie większym stopniu w kobiety i dziewczęta,

Podkreślając, że szczególną uwagę należy zwrócić na żyjące w skrajnym ubóstwie dzieci, osoby starsze, osoby z niepełnosprawnością oraz ludy tubylcze,

Z troską myśląc o dzisiejszych wyzwaniach, w tym tych wynikających z kryzysu finansowego i ekonomicznego, kryzysu żywnościowego i ciągłych obaw o bezpieczeństwo żywnościowe, jak również z powodu coraz większych wyzwań będących rezultatem zmian klimatycznych i utraty różnorodności biologicznej oraz ich oddziaływania na wzrost liczby osób żyjących w ubóstwie i ograniczającego wpływu na możliwości wszystkich Państw, zwłaszcza krajów rozwijających się, prowadzenia walki ze skrajnym ubóstwem,

Uznając, że wykorzenie skrajnego ubóstwa jest ważnym wyzwaniem w warunkach procesu globalizacji, wymagającym prowadzenia skoordynowanej i ciągłej polityki obejmującej zdecydowane działania Państw i współpracę międzynarodową,

Uznając również, że systemy pomocy społecznej przyczyniają się w decydującym stopniu do realizacji praw człowieka wszystkich osób, szczególnie tych znajdujących się w sytuacji zagrożenia i podlegających marginalizacji, w pułapce ubóstwa, wystawionych na dyskryminację,

⁷ Oficjalne dokumenty Zgromadzenia Ogólnego, Sesja sześćdziesiąta druga, Suplement nr 53 (A/62/53), roz. I, sekc. A.

⁸ Ibid., Sesja sześćdziesiąta trzecia, Suplement nr 53 (A/63/53), roz. II.

⁹ Ibid., roz. III, sekc. A.

¹⁰ Ibid., Sekcja sześćdziesiąta piąta, Suplement nr 53 wraz z poprawką (A/65/53 i Popr. 1), roz. I, sekc. A).

¹¹ Ibid., Suplement nr 53A (A/65/53/Dod. 1), roz. II.

Podkreślając konieczność lepszego zrozumienia przyczyn i skutków skrajnego ubóstwa oraz konieczność skutecznego stawiania im czoła,

Potwierdzając ponownie, że natychmiastowe ograniczenie skrajnego ubóstwa oraz jego docelowe wykorzenienie musi pozostać dla międzynarodowej społeczności najwyższym priorytetem, jako że istnienie tego zjawiska na szeroką skalę ogranicza możliwość pełnego i skutecznego korzystania z praw człowieka i może, w niektórych sytuacjach, stanowić zagrożenie dla prawa do życia,

Podkreślając, że szacunek dla wszystkich praw człowieka, które są powszechne, niepodzielne, wzajemnie od siebie zależne i wzajemnie ze sobą powiązane, ma zasadnicze znaczenie dla wszystkich strategii i programów zwalczania skrajnego ubóstwa,

Potwierdzając ponownie, że demokracja, rozwój oraz możliwość pełnego i skutecznego korzystania z praw człowieka i podstawowych wolności zależą od siebie nawzajem i wzajemnie się wzmacniają oraz przyczyniają do wykorzenienia skrajnego ubóstwa,

1. *Potwierdza ponownie*, że skrajne ubóstwo i wykluczenie ze społeczeństwa są pogwałceniem godności ludzkiej i że aby je zlikwidować, należy pilnie podjąć działania na poziomie krajowym i międzynarodowym;

2. *Również ponownie potwierdza*, że dla Państw zasadnicze znaczenie ma polityka sprzyjania uczestnictwu najbiedniejszych ludzi w procesie podejmowania decyzji w społecznościach, w których żyją, w promowaniu praw człowieka i w podejmowaniu wysiłków zmierzających do zwalczania skrajnego ubóstwa oraz że dla ludzi żyjących w biedzie i dotkniętych nią oraz tych należących do grup zagrożonych lub marginalizowanych bądź też znajdujących się w sytuacji zagrożenia lub marginalizacji zasadnicze znaczenie ma kwestia ich wzmocnienia na tyle, aby mogli oni zorganizować się i uczestniczyć we wszystkich aspektach życia politycznego, ekonomicznego, społecznego i kulturalnego, zwłaszcza w planowaniu i realizacji polityki, która ich dotyczy, dzięki czemu mogą oni stać się prawdziwymi partnerami w rozwoju;

3. *Podkreśla*, że skrajne ubóstwo jest ważnym problemem do rozwiązania dla Rządów, społeczeństwa obywatelskiego, środowiskowych organizacji społecznych oraz dla systemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, w tym dla międzynarodowych instytucji finansowych, oraz zaznacza w związku z tym, że zaangażowanie polityczne jest niezbędnym warunkiem wykorzenienia ubóstwa;

4. *Potwierdza ponownie*, że zjawisko szeroko rozpowszechnionego skrajnego ubóstwa ogranicza możliwość pełnego i skutecznego korzystania z praw człowieka oraz osłabia demokrację i wpływa ujemnie na powszechny udział w życiu publicznym;

5. *Uznaje* potrzebę propagowania szacunku dla praw człowieka i podstawowych wolności w związku z potrzebą zajęcia się najbardziej palącymi problemami ludzi żyjących w ubóstwie, między innymi poprzez opracowywanie i wprowadzanie w życie odpowiednich mechanizmów wzmacniających i konsolidujących instytucje demokratyczne oraz demokratyczny sposób zarządzania;

6. *Potwierdza ponownie* swe zobowiązania zawarte w Deklaracji Tysiąclecia Organizacji Narodów Zjednoczonych,¹² w szczególności zobowiązania dotyczące nieszczerdzenia wysiłków w walce z ubóstwem oraz dążenia do osiągnięcia rozwoju i wykorzenienia ubóstwa, w tym zobowiązania do zmniejszenia, do roku 2015, o połowę liczby ludności świata, której dzienny dochód wynosi mniej niż 1 US \$ oraz liczby ludzi cierpiących głód;

¹²Rezolucja 55/2.

7. *Również potwierdza ponownie* podjęte na Światowym Szczycie z 2005 roku zobowiązanie o wykorzenieniu ubóstwa i wspieraniu trwałego rozwoju ekonomicznego, zrównoważonego rozwoju i globalnej pomyślności dla wszystkich, w tym kobiet i dzieci;¹³

8. *Dalej potwierdza ponownie* zobowiązanie podjęte na odbytym na wysokim szczeblu plenarnym posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego w sprawie Milenijnych Celów Rozwoju, dotyczące przyspieszenia postępu w celu wykorzenienia skrajnego ubóstwa i biedy do roku 2015;¹⁴

9. *Przypomina*, że działania na rzecz powszechnego dostępu do usług socjalnych i wdrażanie programów opieki socjalnej mogą się w istotny sposób przyczynić do konsolidacji rozwoju i jego dalszego wzrostu oraz że systemy ochrony socjalnej dotyczące zwalczania nierówności i wykluczenia społecznego,

mające na celu ograniczenie tych zjawisk, są niezbędne dla zabezpieczenia postępów poczynionych na drodze do osiągnięcia Milenijnych Celów Rozwoju, i w związku z tym zwraca uwagę na Uchwałę 202 Międzynarodowej Organizacji Pracy, dotyczącą programów ochrony socjalnej;

10. *Zachęca* Państwa, ażeby te, opracowując, realizując, monitorując i ewaluując programy ochrony socjalnej, zagwarantowały, że w procesie tym zapewni się priorytet kwestii równości płci oraz promocji i ochronie wszystkich praw człowieka, zgodnie z zobowiązaniami Państw zawartymi w międzynarodowym prawie praw człowieka;

11. *Również zachęca* Państwa do podjęcia wszelkich niezbędnych kroków w celu likwidacji dyskryminacji jakichkolwiek osób, szczególnie tych żyjących w ubóstwie, i w celu powstrzymania się od wprowadzenia w życie jakiegokolwiek prawa, przepisów lub procedur uniemożliwiających bądź też ograniczających korzystanie z wszystkich praw człowieka i podstawowych wolności, w tym praw ekonomicznych, socjalnych i kulturalnych, oraz w celu zapewnienia, że ludzie, zwłaszcza ci żyjący w ubóstwie, będą mieli dostęp do wymiaru sprawiedliwości;

12. *Z zadowoleniem wita* podejmowane obecnie wysiłki zmierzające do wzmocnienia i wsparcia współpracy Południe-Południe oraz współpracy trójkątnej, podkreślając przy tym, że współpraca Południe-Południe nie jest substytutem współpracy Północ-Południe, lecz raczej jej uzupełnieniem;

13. *Zachęca* społeczność międzynarodową do wzmocnienia wysiłków mających na celu zajęcie się problemami przyczyniającymi się do zwiększenia skrajnego ubóstwa, w tym tymi wynikającymi z kryzysu finansowego i ekonomicznego, kryzysu żywnościowego oraz z ciągłej troski o bezpieczeństwo żywnościowe, a także zaostrzającymi się problemami związanymi ze zmianami klimatu i utratą różnorodności biologicznej we wszystkich częściach świata, szczególnie w krajach rozwijających się, poprzez rozszerzenie współpracy mającej na celu zwiększenie potencjału poszczególnych Państw;

14. *Ponownie podkreśla*, jak zasadnicze znaczenie odgrywa edukacja formalna i nieformalna w dążeniu do wykorzenienia ubóstwa oraz osiągnięcia innych celów rozwojowych zawartych w Deklaracji Milenijnej, przede wszystkim edukacja podstawowa i szkolenia mające zlikwidować analfabetyzm oraz wysiłki zmierzające do rozszerzenia wykształcenia średniego i wyższego, jak również wykształcenia zawodowego i szkoleń technicznych, szczególnie dla dziewcząt i kobiet, przygotowania personelu i stworzenia odpowiedniej infrastruktury oraz wzmocnienia pozycji osób żyjących w ubóstwie, i w związku z tym ponownie potwierdza obowiązującą moc Ramowego Planu Działania z Dakaru, przyjętego 28 kwietnia 2000 roku¹⁵

¹³Patrz: Rezolucja 60/1.

¹⁴Patrz: Rezolucja 65/1.

¹⁵Patrz: Organizacja Narodów Zjednoczonych do Spraw Oświaty, Nauki i Kultury, *Raport Końcowy Światowego Forum Edukacyjnego, Dakar, Senegal, 26-28 kwietnia 2000* (Paryż 2000).

na Światowym Forum Edukacyjnym, oraz uznaje ważność wdrażanej przez Organizację Narodów Zjednoczonych do Spraw Oświaty, Nauki i Kultury strategii zmierzającej do wykorzenia ubóstwa, zwłaszcza skrajnego ubóstwa, poprzez wspieranie programów Edukacja dla Wszystkich, mających być instrumentem pozwalającym do roku 2015 zrealizować jedno z zadań zapisanych w Milenijnych Celach Rozwoju: zapewnić powszechność wykształcenia podstawowego;

15. *Zachęca* Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych do Spraw Praw Człowieka do tego, aby dalej wysuwać zdecydowanie na pierwszy plan kwestię związku pomiędzy skrajnym ubóstwem a prawami człowieka, a także do tego, aby kontynuować pracę w tej dziedzinie;

16. *Wzywa* Państwa, instytucje Narodów Zjednoczonych, w szczególności Urząd Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych do Spraw Praw Człowieka, organizacje międzyrządowe i organizacje pozarządowe do tego, aby dalej poświęcały one odpowiednio dużo uwagi zależnościom pomiędzy prawami człowieka a skrajnym ubóstwem oraz zachęca sektor prywatny i międzynarodowe instytucje finansowe do podobnego postępowania;

17. *Odnotowuje z uznaniem* fakt przyjęcia wytycznych w sprawie skrajnego ubóstwa i praw człowieka przez Radę Praw Człowieka w jej uchwale 21/11 jako właściwy i użyteczny dla Państw instrument umożliwiający przygotowanie i wprowadzenie w życie programów mających na celu ograniczenie i wykorzenie ubóstwa;

18. *Zachęca* Rządy, odpowiednie instytucje Organizacji Narodów Zjednoczonych, fundusze i autorów programów, wyspecjalizowane agencje, inne międzyrządowe organizacje oraz krajowe instytucje praw człowieka, jak również pozarządowe organizacje praw człowieka i podmioty niepaństwowe, w tym sektor prywatny, do tego, aby rozważyły one możliwość uwzględnienia wytycznych przy przygotowywaniu i realizacji własnych programów i działań dotyczących osób dotkniętych skrajnym ubóstwem;

19. *Prosi* Urząd Komisarza Narodów Zjednoczonych do Spraw Praw Człowieka o właściwe rozpowszechnienie wytycznych;

20. *Z zadowoleniem odnosi się* do wysiłków podejmowanych przez jednostki funkcjonujące w systemie Organizacji Narodów Zjednoczonych, mających na celu włączenie do zakresu ich pracy postanowień Deklaracji Milenijnej oraz uzgodnionych na forum międzynarodowym celów rozwojowych;

21. *Również z zadowoleniem odnosi się* do zadań podjętych przez Specjalnego Sprawozdawcę do Spraw Skrajnego Ubóstwa i Praw Człowieka oraz do Jej sprawozdań, przedłożonych Zgromadzeniu Ogólnemu podczas jego sześćdziesiątej szóstej i sześćdziesiątej siódmej sesji;¹⁶

22. *Postanawia* dalej badać omawianą tu kwestię podczas sześćdziesiątej dziewiątej sesji w podpunkcie zatytułowanym „Problemy praw człowieka, zawierające alternatywne propozycje mające zwiększyć możliwość skutecznego korzystania z praw człowieka i podstawowych wolności”.

¹⁶Patrz: A/66/265 oraz A/67/278.